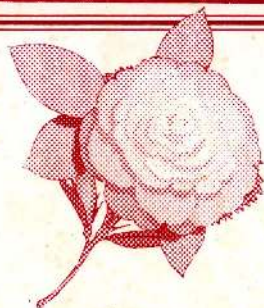

டாக்டர் என். டி. சம்பந்தன்
நினைவு மலர்

**DR. N. T. SAMPANTHAN
MEMORIAL NUMBER**

02 - 09 - 1996

தோற்றம்:
19-05-1916

சிவனடிப்பேறு:
02-08-1996

அமரர் டாக்டர் நா. திருஞானசம்பந்தன்

கடவுள் வணக்கம்

விநாயகர் துதி

ஐந்து சுரத்தனை ஆனை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்தி மகன்தனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்றுகின் றேனே.

தேவாரம் - திருஞானசம்பந்தர்

தாயினும் நல்ல தலைவரென்றடியார்
தம்மடி போற்றிசைப் பார்கள்
வாயிலும் மனத்தும் மருவிநின் றகலா
மாண்பினர் காண்பல வேடர்
நோயினும் பிணியுந் தொழிலர்பா னீங்கி
நுழைதரு நூலினர் ஞாலம்
கோயிலுஞ் சுனையுங் கடலுடன் சூழ்ந்த
கோணமா மலையமர்ந்தாரே.

தேவாரம் - திருநாவுக்கரசர்

அப்பன்நீ அம்மைநீ ஐய னும்நீ
அன்புடைய மாமனும் மாமி யும்நீ
ஒப்புடைய மாதரும் ஒண்பொரு ளும்நீ
ஒருகுலமும் சுற்றமும் ஒரு ரும்நீ
துய்ப்பனவும் உய்ப்பனவும் தோற்று வாய்நீ
துணையாயென் நெஞ்சந் துறப்பிப் பாய்நீ
இப்பொன்நீ இம்மணிநீ இம்முத் துய்நீ
இறைவன்நீ ஏறுர்ந்த செல்வன் நீயே.

தேவாரம் - சுந்தரர்

பொன்னார் மேனியனே புலித்தோலை அரைக்கசைத்து
மின்னார் செஞ்சடை மேல் மிளிர் கொன்றை அணிந்தவனே
மன்னே மாமணியே மழபாடியுள் மாணிக்கமே
அன்னே உன்னையல்லால் இனியாரை நினைக்கேனே

திருவாசகம் - மாணிக்கவாசகர்

பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்கரவம்
பேசுவதுந் திருவாயால் மறைபோலுங் காணேடே
பூசுவதும் பேசுவதும் பூண்பதுவும் கொண்டென்னை
ஈசனவன் எவ்வுயிர்க்கும் இயல்பானான் சாழலோ.

திருவிசைப்பா- பூங்குருத்தி நம்பிகாடநம்பி

எம்பந்த வல்வினைநோய் தீர்த்திட்டு எமையானும்
சம்பந்தன் காழியர்கோன் தன்னையுமாட் கொண்டருளி
அம்புந்து கண்ணாளும் தானு மணிதில்லைச்
செம்பொன்செய் அம்பலமே சேர்ந்திருக்கை யாமிற்றே.

திருப்பல்லாண்டு - சேந்தனார்

மிண்டு மனத்தவர் போமின்கண்
மெய்யடியார்கள் விரைந் துவம்மின்
கொண்டுங் கொடுத்துங் குடிசுடியீசர்க்
காட்செய்மின் குழாம் புகுந்
தண்டங் கடந்த பொருளள வில்லதோ
ரானந்த வெள்ளப் பொருள்
பண்டுமின்று மென்று முள்ள பொருளென்றே
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

பெரியபுராணம் - சேக்கிழார்

வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவினங்கப்
பூதபரம் பரைபொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தமுத
சீதவள வயற்புகலித் திருஞான சம்பந்தர்
பாதமலர் தலைக்கொண்டு திருத்தொண்டு பரவுவாம்.

திருப்புகழ் - அருணகிரிநாதர்

பக்தியால் யானுனைப்
பற்றியே மாதிருப்
முத்தனா மாறெனப்
முத்தியே சேர்வதற்
உத்தமா தானசற்
ஒப்பிலா மாமணிக்
வித்தகா ஞானசத்
வெற்றிவே லாயுதப்

பலகாலும்
புகழ்பாடி
பெருவாழ்வில்
கருள்வாயே
குணர்நேயா
கிரிவாசா
திநிபாதா
பெருமானே.

வாழ்த்து- கச்சியப்பர்

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளம் சுரக்கமன்னன்
கோன்முறை அரசசெய்க குறைவிலா துயிர்கள்வாழ்க
நான்மறை யறங்கள் ஓங்க நற்றவம் வேள்விமல்க
மேன்மைகொள் சைவநீதி வினங்குக உலகமெல்லாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

முன்னுரை

அமரர் டாக்டர் சம்பந்தர் யா/காரைநகர் அன்னையின் தவப்புதல்வர்களில் தலை சிறந்த ஒருவர். ஈழத்துச் சிதம்பர சிவாலயத்துடன் ஈடுபாடும், நடராசப் பெருமான்மீது அளவிறந்த பக்தியும் உடையவர். தமிழ் மொழிப்பற்றும் நாட்டுப்பற்றும், மனித நேயமும் மிக்கவர்.

யா/மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலையில் பல்லாண்டுகள் வைத்திய, சத்திரசிகிச்சை, மகப்பேறு முதலிய பஸ்துறை வைத்திய நிபுணராகக் கடமையாற்றி, மக்களின் பேரன்பையும் பெருமதிப் பையும் பெற்று, அவர்கள் உள்ளங்களில் தெய்வம்போல் விளங்கியவர். சமய, சமூக நிறுவனங்கட்கும் பொருள் அளித்து ஊக்குவித்த கொடைவள்ளல்.

டாக்டர் சம்பந்தருடன் நெருங்கிப் பழகிய அன்பர்கள் சிலர், அவர் பற்றி எழுதிய கட்டுரைகளும், கவிதைகளும் இம்மலரில் இடம் பெறுகின்றன.

டாக்டர் சம்பந்தரின் ஆத்மா சாந்தி வழிபாடு, அஞ்சலிக் கூட்டம், நினைவு மலர் வெளியீடு போன்றன நடைபெற ஒத்துழைப்பும் நிதி அன்பளிப்பும் செய்த அன்பர்கள் அனைவருக்கும், அஞ்சலி வழிபாடு கூட்ட ஒழுங்குகளைப் பிரசுரம் செய்த பத்திரிகை நிறுவனங்கட்கும், ஒலிபரப்புச் செய்த வானொலி நிறுவனங்கட்கும், இந்நினைவு மலரை வெளியிட கட்டுரைகள், கவிதைகள் தந்துதவிய அன்பர்கட்கும், அழகுற அச்சமைப்பு வடிவமைத்த பாரதி பதிப்பகத்தினருக்கும் அச்சுப் பதிவு செய்த “ஸ்காபரோ பிறின்ரேர்ஸ்” நிறுவனத்தினருக்கும் ஒழுங்குகளைக் கவனித்த குழு உறுப்பினர்கட்கும் அமைப்புக் குழுவின் சார்பில் நன்றி கூறுகிறேன்.

டாக்டர் சம்பந்தர் மறைவால் துயருறும் பாரியார், மக்கள், மருமக்கள், பேரப்பிள்ளைகள், உற்றார், உறவினர் நண்பர்கள் அனைவருக்கும் கனடா வாழ் தமிழ்மக்கள் சார்பில் ஆழ்ந்த துக்கத்தையும் அனுதாபத்தையும் தெரிவிக்கிறேன்.

என்றும் எங்கள் அன்பிற்கும், மதிப்பிற்கும் வணக்கத்திற்கு முரிய எவராலும் மறக்க இயலாத கர்மயோகி டாக்டர் சம்பந்தர் அவர்களின் ஆன்மா இறைவன் பாதத்தில் நிலையான சாந்தி பெறவும், குடும்பத்தவர் பிரிவுத் துயரைத் தாங்கவும், ஆறுதல் பெறவும் இறைவனை வேண்டி வழிபடுவோமாக.

ஓம் சாந்தி

திருவள்ளுவரகம், மிசிசாகா, கனடா

தி. விசுவலிங்கம்

02-09-1996

அமைப்புக் குழுவினர் சார்பில்

Late Dr. Sampanthan

It is with a deep sense of shock and grief that I received the news that Dr. Sampanthan had passed away. It was Mark Antony who said at the funeral oration of Julius Ceasar that "The evil that men do lives after them. The good is often interred with their bones!" But in the case of Dr. Sampanthan, the reverse is true because everyone from the Jaffna Peninsula and beyond had great affection, admiration and reverence for him.

My association with him dates back from the late 30's when I was a medical student in Colombo. He stayed with few other students at a house named "Violet Cottage" while I stayed only a quarter of a mile from his place. Although he was my senior by 1 1/2 years, I often met him at Medical College or at Violet Cottage. He was always pleasant and helpful whenever I made a request for any help. He was genial and had the capacity to convert any misunderstanding or argument on the part of others into one of humour and thereby pacify the antagonists by his light-hearted jokes. It was this great quality which he displayed later as a medical practitioner.

He was a good and hardworking medical student and as a result he obtained honours in the final M.B.B.S. Examination. In fact he belonged to the first batch of students to obtain the M.B.B.S. degree as the Ceylon University came into being only during the final year of his medical course in 1942. After completing his housemanship he proceeded to U.K. where he obtained his higher qualification Surgery namely F.R.C.S. He did not want to be in Government Service but preferred to give his services to the people of Jaffna by becoming employed at the Moolai Hospital where he later became the Director of the hospital and elevated it to one of the best private institutions in Ceylon.

It was during this period that he became a household name in the whole of Jaffna Peninsula and even beyond. Patients were attracted to Moolai hospital not only due to his love, care and charity for the patients but also because of his dedicated service. He will tell even the most destitute old lady "ஆச்சி பயப்பட வேண்டாம்" (mother don't be afraid). His love for his patients was total and unconditional. In fact, Swami Shivananda says that "Love is an innate sense of oneness with the entire

creation. It is totally unselfish". It is therefore not strange that I was personally indebted to him because he looked after my father and sisters. He even sent me a telegram to Singapore when my father was seriously ill. Even one of the relatives of Mr. Sivapathasundaram once principal of Victoria College and a well known Saiva Sidhantha philosopher and who was author of "Glories of Shaivism" wrote as follows: "The indisposition of Sivapatha Sundaram was the setting in of typhoid which took him to the Moolai Hospital, where he received, he said later, the liberal attention of Dr.N.T.Sampanthan F.R.C.S". Thus Dr.Sampanthan was not a simple doctor giving care and treatment to his patients but a true karma yogi who did not care for rewards or praise but carried out his duties as a dedication to God, thereby, emphasising that service to man is service to God. It is, of course beyond comprehension that a doctor of this calibre was ousted from Moolai Hospital and as a result Dr.Sampanthan set up his private practice in Jaffna.

Since I left Ceylon in 1958, my contact with Dr.Sampanthan was very infrequent until I took up duties at the Jaffna Medical Faculty in 1981. By this time, sad to say, Dr.Sampanthan had lost his eyesight due to Glaucoma! It was shock to me to see Dr.Sampanthan as it were in a rather helpless condition. One can only say that strange are the ways of God and who can understand Him. However when I visited him he was as cheerful as ever with his usual jokes and simplicity of life.

As I heard later he was in a depressed state of mind after the "Jaffna war" and it was with great difficulty that he was able to reach Colombo. His demise would be mourned by all those who came to know him. Even though, Dr.Sampanthan cannot be seen in his mortal frame, he will always be remembered for his immortal service. I shall conclude my brief note with another quotation from Shakespeare's Julius Ceaser wherein Mark Antony pays a rare tribute to Brutus that "Nature might stand up and say that this was a man". So be it with Dr.Sampanthan even though no words can ever adequately express the magnanimity and love displayed by Dr.Sampanthan who was also affectionately known as "Sam". May his name live long in our memories. To his wife and children I convey our deepest sympathies and condolences.

Dr. R. Kanagasundaram M.B.B.S.(Ceylon) Ph.D (Cambridge)
D.Sc Hons (Sri Lanka) F.I. Biol(London) F.A.M.S.
Professor emeritus National University of Singapore

கிவர்போல் ஒருவர் கினிமேல் என்றோ?

தமிழ்மொழிப் பற்றும் மேன்மைகொள் சைவ
சமயமும் வளரும் தண்ணெழில் பதியாம்
கல்வியிற் சிறந்த காரை நகரின்
செல்வப் புதல்வர் சேவைச் செம்மல்
வித்தக வைத்தியர் சம்பந்தர் வீட்டு
நித்திய சுகத்தில் நீந்துகின் றனரோ?

நாடி மானி நலிந்து வீழ்ந்தது
கூடி நோய்கள் குதூக லித்தன
மருந்துக் குளிகைகள் மயக்கம் போட்டன
வருந்தி மருந்துக் கலவைகள் கலங்கின
சத்திர சிகிச்சைக் கருவிகள் தவித்தன
வைத்திய உலகம் கண்ணீர் வடித்ததே!

மூளாய் என்றால் முன்புசம் பந்தர்
மூளைதான் என்பார் மூத்த மருத்துவர்
பேர்பேர் வைத்தியர் பலபேர் பெரிதும்
பார்பார் என்றே பார்த்துக்கை விரித்த
பெருந்துயர் நோய்கள் அருஞ்சம் பந்தர்
மருந்தினைக் கண்டு மறைவது மாயமே!

வெள்ளை உடைபோல் உள்ளமும் வெள்ளை
நள்ளி ரவிலும் சேவையில் நாட்டம்
நோயா ளர்களின் நுடங்காத் தோழன்
தாயே யான தண்ணளி யானன்
பண்புடன் மற்றவர் பணிகளைப் போற்றும்
அன்புநிர் வாகம் ஆளுமை யாகமே!

நம்பியாழிப் பாணம் தன்னில் நடத்திய
சம்பந்தர் மருத்துவ மனையின் சாதனை
சொல்லப் போமோ தொண்டருக் குரிய
வெல்லும் சிரிப்பும் கல்லும் கனியும்
மொழியும் கருணை விழியும் வைத்தியத்
தொழிலே துதிக்கும் துணிவும் உடையாராம்!

இடக்கரம் அறியா இன்கொடை யாளர்
 அடக்கம் மிகுந்த கடமை வீரர்
 தவநலக் காரை நகர்தனில் தங்கும்
 சிவபெரு மாணைச் சிந்தையில் வைத்தார்
 அவன் அருளாலே அவன்தான் அடைந்தார்
 இவர்போல் ஒருவர் இனிமேல் என்றோ?

-கவிஞர் வி. கந்தவனம்

Dr . Sam - A Rare Son of the North

The remarkable feature about Dr.N.T. Sambanthan, if I can borrow a phrase from the British poet John Graves on William Shakespeare, is that he was really very good, in spite of all the people, who say he was very good. In the passing away of this good man recently, the Tamil community in particular will now cherish the memory for decades and more of one who committed his talents and expertise to the needs of his people where they were needed most.

In making this commitment, he stood out as a rare son who, unlike most Tamil professionals, opted to serve his community. In doing this, he wrote away possible earnings of millions and instead availed the soothing powers of a gentle healer to thousands who sought his services at the Moolai Co-operative Hospital and later, despite the utter chaos and the attendant risks to life and limb of a civil war, in Jaffna.

A doctor of the stature and ability of Dr.Sambanthan could have set up his practice in Colombo, the Klondike of Tamil professionals or even gone overseas like many, and become a millionaire many times over. As a physician he stood on par with the greatest of the Sri Lankan medical luminaries.

When one sifts through the pages of medical services in North Sri Lanka, the Co-operative Hospital stands out as a unique institution in providing modern highly western influenced medical services. It was a grassroots enterprise that

emerged from the people of the community headed by Dr.Kanagarayar of Sithankerny and a very dear friend of my grand-father J.V. Thambiah. Jaffna had mission hospitals such as Green Memorial of Manipay, McLeod of Inuvil and that of the Methodist Mission in Puttur founded by American and British missionaries with overseas funding support. They continued to remain within that frame of operation.

The Moolai Co-operative Hospital, however, believed to be the first of its kind in the region became a pride of the community. Its first head, Dr.M.O.Chacko from Kerala, India had a missionary zeal about him and built it up with a mix of the East and the West. Soon, Moolai Hospital as it was popularly called, became a household name not only in North Sri Lanka but even beyond the peninsular province. Patients, those who cared for them and visitors found the hospital a veritable home away from home for so personal and committed were the services offered there.

Dr.Sambanthan who succeeded Dr.Chacko, was a much sought after doctor not just for his expertise but also for his gentle nature and his ability to help heal half the sickness of his patients by enabling them to become less tense and more confident in their ability to be a positive part in the healing process.

My mother who despised hospitals, underwent three surgeries there and always spoke of Moolai, its precincts and its services with warm sentiments and utmost gratitude. She found Dr.Sam, as he was to many, a great counselor and his staff of doctors and nurses a blessing to the patients.

My first impressions of Dr.Sam was as family man from a typical Hindu background who had among his close friends, a typical Christian family, that of one of my favourite teachers K.C.Thurairatnam of Jaffna College. I was a little boy at that time and saw how devoted these two families were to each other. The spirit of their friendship was certainly built on the finest elements and traditions of Hindu and Christian faiths.

The Tamil community lacked this parochial role model leadership and for which has now paid an awful price. Perhaps in our new frontiers destined to us with so many new opportunities, we will learn from the mistakes of the past and perceive humanity as one global family and all its people with diverse cultures, healthy, progressive and inspiring constituents.

Quiet, friendly, gentle and easy to communicate with, Dr.Sam was regarded as a physician who could never make an error in diagnosis. There were those who felt he had a power very much beyond the realms of the mortals and thought of him in mystic terms. But with Dr.Sambanthan it was a question of total commitment to his profession and treating every patient as deserving of his best attention, advice and assistance.

There was a time when the Lanka Samasamja Party made overtures to him to contest the Vaddukoddai parliamentary seat as their candidate in the March 1960 general elections. It was widely speculated he had expressed interests in accepting the offer. Later, it became evident his dedication to give his professional services as a doctor to the community stood firm and beyond question. Even though the Tamils surely needed politicians of the upright and honest nature and fibre of Dr.Sam, politics certainly was not the arena of activity for the good man from Moolai.

During the final years of his life, Dr.Sam had serious problems with his sight and despite the terrible tribulations brought about by political chaos in Sri Lanka, he continued to live in Jaffna. He also kept closely in touch with his friends and remained to his last mortal minutes a source of inspiration even to those who were less afflicted, lived in safer climes and had wider avenues of support, strength and succour.

Dr.Sam was a rare comet on the Sri Lankan firmament and a glorious one too. This comet is now gone forever. Anything similar to appear again would mean a very special blessing to any community.

Richards Karunairajan

சம்பந்தர் என்றொரு சம்பந்தம்

பரம் பொருளான சிவபெருமானுக்கு வைத்தியநாதன் என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு. நோய் தீர்ப்பவன் என்ற பொருளில் ஆதியாய் நின்ற நீதியே சிவன். தென் இந்தியாவிலே சீர்காழியிலே பக்கத்தில் வைத்தீஸ்வரன் கோயில் என்ற ஆலயம் வைத்தியநாதனின் அருள் பரப்புவதோடு ஒரு ஊரின் பெயராகவும் விளங்குகின்றது. வைத்தியத் தொழிலுக்கு வருபவர்களுக்கு கடவுளின் குணங்கள் இருக்கவேண்டுமென்பது பொது விதியாகும். இந்த விதிக்கு இலக்கணமாய் வாழும் வைத்தியர்கள் நோய் நாடி, நோய் முதல் நாடி அது தணிக்கும் வாய் வாடி வாய்ப்பச் செயல் புரிந்து வையகத்து நாட்டியெல்லாம் தமது புகழை நிறுவுவார்கள்.

இறைவனடி சேர்ந்த அமரர் டாக்டர் நா. தி. சம்பந்தர் அவர்கள் வைத்தியநாதனாயும் வாழ்ந்து காட்டிய பெரியவர் என்றால் மிகையாகாது. நாயன்மார்களிலே சம்பந்தர் என்றால் சீர்காழி நினைவுக்கு வருவதுபோலே வைத்தியத்துறையிலே சம்பந்தன் என்றால் ஈழத்து மூளாய் எல்லோர் எண்ணத்திலும் நினைவுக்கு வரும். கூட்டுறவு வைத்திய நிலையமாய் விளங்கிய மூளாய் ஆஸ்பத்திரியை ஒரு ஆலயம் ஆக்கிய முழுப் பெருமையும் அண்ணல் சம்பந்தனையே சாரும்.

மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலையில் முப்பது ஆண்டுகள் கடமைபுரிந்த சம்பந்தன் அவர்கள் ஒரு கிராமத்து வைத்திய நிலையத்தைப் படிப்படியாக வளர்த்துச் சிறந்த அறுவைச் சிகிச்சைப் பிரிவு, அத்தியாவசிய சேவைப் பிரிவு, மகப்பேற்றுப் பிரிவு என்பனவற்றை உருவாக்கி இலங்கையில் மட்டுமல்லாது தென்கிழக்காசியாவிலேயே சிறந்த வைத்திய நிலையமாக மூளாய் கூட்டுறவு வைத்திய நிலையத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்தார்.

மக்கள் குறைந்த செலவில் நிறைந்த பயனைப் பெறுவதற் குரிய வாய்ப்புக்களை வழங்கியதோடு அந்த ஆஸ்பத்திரிமேல் ஒரு நம்பகத் தன்மையையும் கட்டி வளர்த்தார். சம்பந்தருடைய ஆற்றல்களையும் சிறந்த நிர்வாகத் திறன்களையும் தலைமைத்துவப் பண்புகளையும் மதித்த அமெரிக்கா கண்டம் அவருக்குக் புலமை பரிசில் வழங்கிக் கௌரவித்தது. இதனால்

அமெரிக்க வைத்திய நிபுணர்களைச் சந்தித்து நவீன வைத்திய நுணுக்கங்களை அறிந்துகொள்ள அவருக்கு வாய்ப்புண்டாகியது.

மூளாய் கூட்டுறவு ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்லும் ஓர் நோயாளி தனது முழுக்குடும்பத்துடனும் சென்று அங்கு தங்கி நோய் தீர்த்து ஆரோக்கியத்துடன் திரும்பமுடிந்தது. ஆஸ்பத்திரியை வீடாகவும் உபயோகிக்கும் வசதி அன்று மக்களுக்கு இருந்ததால் சம்பந்தர் மக்களோடு சம்பந்தம் கொண்ட சற்புத்திரனானார். மூளாய் கூட்டுறவு வைத்திய நிலையத்தை முன்மாதியாகக் கொண்டு தென் இலங்கையிலும் கூட்டுறவு வைத்திய நிலையங்களைச் சிலர் அமைத்தமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

நமது பிள்ளைகளுக்கு வைக்கும் பெயர்களில் நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். நாம் வைக்கும் பெயர்களுக்குப் பொருத்தமான வாழ்க்கையே அவர்களுக்கு அமையும் என்பது அனுபவமாகக் காணும் உண்மையே. டாக்டர் சம்பந்தனுக்கு அவருடைய பெற்றோர் இட்ட பெயர் திருஞான சம்பந்தன் என்பது. 7ம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்த சீர்காழி சம்பந்தப் பிள்ளைக்கு திருமுலைப்பால் சுரந்தளித்தாள் சிவகாமசுந்தரி. அவர் சைவத் தமிழ் துறைகளிலே ஆற்றிய பணிகள் அளவிட முடியாதது. அத்துடன் பூம்பாவையை உயிர்ப்பித்தும், திரு மருகரில் விஷம் தீண்டியவரை எழுப்பித்தும் வைத்தியநாதனாய் விளங்கினார். அவருடைய பெயரைத் தாங்கிய டாக்டர் சம்பந்தன் உயிர் காத்தும் தமிழ் சைவம் பேணியும் உலகுக்கு ஓர் உதாரணமானார். இந்த ஒப்புமை எண்ணி மகிழத்தக்கதல்லவா!

ஈழத் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் சம்பந்தர் சம்பந்தர் என்று மந்திரச் சொல்லாய் அவர் பெயரைக் கூறியபடி நம்பிச் சென்று நன்மைகள் பெற்ற வரலாறு என்றும் வைத்தியத் துறையின் பொன் வரிகளாய்ப் பிரகாசிக்கும் என்பதை எவரும் மறுக்கமாட்டார்கள். வருடா வருடம் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனாருக்கு குருபூசை விழா எடுத்து நாம் வழிபாடு செய்வதுபோல் வருடா வருடம் டாக்டர் நாதி.சம்பந்தனுக்கும் குணபூசை விழா எடுத்து அவர் நாமத்தை நம் நெஞ்சில் நிறுத்துவோமாக.

டாக்டர் ஆதி கணபதி சோமசுந்தரம்

பல்வைத்திய நிபுணர்,

ஸ்காப்ரோ பல் வைத்திய நிலையம்

Dr.N.T. Sampanthan

Dr. Thirugnana Sampanthan , the well known and much loved physican and surgeon of Jaffna passed away at the age of 80 in Colombo, SriLanka on Friday 2nd August 1996.

Born in May 1916 in Malaysia, he had his education at St. Georges' school Taiping and later at St. Thomas' College Mt. Lavanaia,. He entered Medical College, got his M.B.B.S. (Cey) in 1943 and his F.R.C.S. (Edin), F.R.C.S. (Glas) in 1946.

Dr. Sampanthan worked for a short period in Government Medical Service in Kandy but chose to return to Jaffna to serve his people, As Medical Superintendent of the Cooperative Hospital Moolai from 1944 to 1975, he built it up from a small village hospital of 10 beds to a fully equipped and staffed hospital with 120 beds, a fine surgical theatre, an up-to-date labour room and a modern well equipped Intensive Care Unit.

Affectionately called Dr. Sam, he was a successful physican and surgeon, an able administrator and a pioneer in Cooperative Hospital Movement. Throughout his life he was motivated by the vision of providing excellent medical facilities at affordable cost to the common man. And this is precisely what the hospital was providing under his direction. In recognition of his services Dr. Sampanthan was awarded the U. S. State Department Leaders and Scholars Grant in 1960 to visit U. S. Medical Institutions and study medical practices.

Dr. Sampanthan is survived by his wife Saratha and his two sons Subaschandran and Nagalingam who live in Colombo. He will be sadly missed by a large number of relations and friends with whom he kept in touch.

R.S. Thambiah
U.K.

**“டாக்டர் N.T.சம்பந்தரும் மக்கள் சம்பந்தமும்”
யாழ்ப்பாணம் மிகச்சிறந்த சேவையாளனை
இழந்து விட்டது.**

மக்கட் சமுதாயத்தில் மிக முக்கியமானதும் அவசரமானதும் மிக மிக இன்றியமையாததுமான சேவைகளில் வைத்திய சேவையும் ஒன்றாகும். மக்கள் இன்னலைப் போக்கி உயிரைப் பாதுகாக்கும் மகத்தான பொறுப்பு இச்சேவையில் தங்கியுள்ளது. இந்த உயர்ந்த சேவையை உன்னத இலட்சியமாகக் கொண்டு பொறுமை, இரக்கம், புனிதமனப்பான்மையுடன் தெய்வத் தொண்டாகப் போற்றி வாழ்ந்தவர் மதிப்பிற்குரிய N.T. சம்பந்தராவர்.

சிறந்த மதிநுட்பமும் நுண்ணுணர்வும் மிக்க டாக்டர் சம்பந்தர் மலேசியாவில் பிறந்து தனது ஆரம்பக் கல்வியை அங்கு பெற்றவர். உயர்கல்வியை இலங்கையிற் கற்று, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் புகுமுகத் தேர்வில் சிறந்த புள்ளிகளைப் பெற்று வைத்தியத்துறைக்குத் தெரிவானார். M.B.B.S இறுதிப் பரீட்சையிலும் உயர்சித்தி பெற்று தமது பேராசிரியர்களது நன்மதிப்பையும் பெற்றுக் கொண்டார். சேவைக்கு அழைக்கப்பட்டார். அரசாங்கத்துறை டாக்டரானார். ஒருசில வருடங்கள் கழிந்தன பெற்றதாயும் பிறந்த பொன்னாடும் சிறந்ததாகக் கருதி வாழ்ந்த டாக்டர் அவர்கள் யாழ்-குடா நாட்டு மக்களுக்குச் சேவையாற்ற ஆர்வங் கொண்டார். அக்காலத்தில் ஆங்கு அரச வைத்திய சாலைகள் பல இயங்கினவாயினும் போதிய வசதிகள் சிறந்த வைத்தியர்கள் குறைவு. இந்நிலையில் இவரின் நல்ல சேவையைப் பெறுவதற்கு யாழ் மக்களும் ஆர்வங் காட்டினர். இவரின் விருப்பமும் பொது மக்களின் ஆர்வமும் மூளாய் கூட்டுறவு வைத்திய சாலையில் சேவை மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஏறக் குறைய முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலையில் நற்பணி புரிந்தார், வைத்திய சாலையைக் கட்டி எழுப்பினார். நாட்டின் உயர்வு கூட்டுறவில் என்பதற்கேற்ப கூட்டுறவும் உயர்ந்தது. நாடும் நற்பயனடைந்தது.

டாக்டர் சம்பந்தருடைய சேவையைப்பற்றிக் குடாநாட்டு மக்கள் பலர் அறிந்திருந்த அதே வேளையில் மக்களிற் பலர் அவரின் சிறந்த வைத்திய உதவியைப் பெற நாடிச் சென்றிருக்கிறார்கள் என்பதற்கு ஒரு விடயத்தை மட்டும் எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன். நோயாளிகள் தமது வருத்தத்தை

அவருக்குக் காட்டிச் சிகிச்சை பெறுவதற்கு முறைத்துண்டு எடுப்பதற்கு அதிகாலை நான்கு மணிக்கே சென்று வரிசையில் இடம்பிடித்துக் கொள்வது யாவரும் அறிந்த விடயமாகும். அதே வேளை அவர் நித்திரையிலிருக்கும் பொழுது இரவு 12.00 மணிக்குக்கூட அவரை நித்திரையால் எழுப்பி அவசர சிகிச்சையைப் பெறமுடியும். தெரியாத-பழகாதவர்களும் கூட அவரை எழுப்பினால் உடனடியாகச் சென்று மனங்கோணாது செய்யவேண்டிய உதவிகளைச் செய்து அனுப்புவார்.

அன்னாரின் திறமையைப் பற்றிக் கூறுவதானால், அவர் ஒரு F.R.C.S. (சத்திரசிகிச்சை நிபுணர்) இருந்தபோதிலும் கூடுதலாக F.R.C.P என்ற ரீதியில் வைத்தியம் செய்வது மேலான ஒன்றாகும். இது விடயத்தில் ஆதாரங் காட்ட விரும்புகிறேன். காரைநகரைச் சார்ந்த A.S. சங்கரப்பிள்ளை அவர்கள் கடுஞ் சுகமீனமாக உயிராபத்தில் மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பெற்று டாக்டர் சம்பந்தரிடம் சிகிச்சை பெற்றபோது ஒரு சிலரது ஆலோசனைப்படி கொழும்பிலிருந்து F.R.C.P. டாக்டர் ஒருவரை அழைத்து வந்தனர். அவர் வந்து நோயாளியைப் பரிசோதித்தபின் கூறியதாவது, டாக்டர் சம்பந்தர் கொடுத்த மருந்துகளைவிட மேலானதாகத் தான் செய்யக் கூடியது எதுவுமில்லை. என்று கூறிய ஒன்றே போதுமானது.

டாக்டர் தொழிலில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு இன்னொரு முக்கியமான விடயம் அணுகுமுறை. இந்தவிடயத்தில் டாக்டர் சம்பந்தரின் செயற்பாட்டை மறக்கமுடியாது. அவரின் அந்த அணுகுமுறையே நோயாளிக்குப் பெருமருந்தாகியது. நோயாளிகள் அவரை அதிகம் நாடுவதற்கு அதுவும் ஒரு காரணமாகும்.

இற்றைக்குப் பத்து வருடங்களுக்கு முன் யாழ்ப்பாணக் கூட்டுறவுமுறை என்ன நிலையிலிருந்தது என்பது மக்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் இற்றைக்கு ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன் கூட்டுறவுமுறை என்ன நிலையிலிருந்திருக்கும் என எண்ணிப் பார்த்தால், அந்த நேரத்தில் அரசாங்கத்தில் கடமையாற்றிய டாக்டர் சம்பந்தர் கூட்டுறவு முறையில் இயங்க ஆரம்பித்த மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலையில் தனது பணியை ஏற்றுச் சிறப்பாகக் கடமையாற்றியதை யாழ் மக்கள் மறக்கமுடியுமா? மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலை நிர்வகிக்க முடியாதநிலை சிலசந்தர்ப்பங்களில் ஏற்பட்டபொழுது டாக்டர் சம்பந்தர் அவர்களின் தனிப்பட்ட முயற்சியால் அவ்வைத்தியசாலையைப் பல வருடங்களாக நிர்வகித்தார் என்பதைப் பலரும் அறிவர். அன்னார்

பட்டம் பதவிக்கு ஆசைப்பட்டவரல்ல. எளிய முறையில் வாழ்ந்து விளம்பரஞ் செய்யாது சேவை செய்தவர். அரசியலில் ஈடுபடும்படி பலர் அவரை வற்புறுத்திக் கேட்டதும் அவர் அதனை மறுத்ததும் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. 1970 ஆண்டு பாராளுமன்றப் பொதுத் தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை அவர் விரும்பியிருந்தால் நிச்சயமாக வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதிக்கு பாராளுமன்றத்தின் பிரதிநிதியாகத் தெரிவு செய்யப் பெற்றிருப்பார். ஆனால் அவருக்குத் தான் செய்யும் வைத்திய சேவை மக்களுக்குத் தேவையானதும் முக்கியமானதுமெனப் பட்டதால் தனது வைத்திய சேவையைத் தொடர்ந்து செய்து வந்தார்.

நேர்மை, திறமை, சேவை, அணுகுமுறை நான்கும் ஒன்றாக அமைந்த மனிதரை யாழ்ப்பாணத்திற் காண்பதானால் அது சம்பந்தராகத்தான் இருக்க வேண்டும். பருத்தித் துறையிலிருந்து மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலைவரை ஒரு சேவை இ.போ.ச. நடத்தியதென்றால் அது சம்பந்தரின் மேன்மையான சேவைக்கு ஒளியூட்டும் சின்னமாகும்.

டாக்டர் சம்பந்தரின் சேவையைப் பாராட்டுவது அவருக்குச் செய்யும் நன்றிக்கடன் மட்டுமல்லாமல் இன்றைய சமுதாயத்தில் இருப்போர் சேவையில் சிறக்க உற்சாகமளித்து ஊக்கப்படுத்துவதாக அமையும் என எண்ணுகிறேன்.

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்நன்றி கொன்ற மகற்கு” இது வள்ளுவர் வாக்கு.

ஒருவர் தான் கற்ற கல்வியும் செய்யுந் தொழிலும் மக்களின் சேவையாக அமையவேண்டும் என்பது சான்றோர் கூற்று. அதற்கமையவே, டாக்டர் சம்பந்தர் மக்கள் சம்பந்தராகச் சேவையாற்றி 02-08-1996 வெள்ளிக்கிழமை இறைபதம் எய்தினார். எம்மத்தியில்இன்று அவர் இல்லாவிட்டாலும் அன்னாரின் சேவைகளும் செயல்களும் எங்கள் மனதை விட்டகலாது நிலைபெற்று நிற்குமெனக் கூறி அன்னாரின் தூய ஆன்மா சாந்திபெற ஆண்டவனைப் பிரார்த்திப்போமாக.

சாந்தி! சாந்தி! ஓம்சாந்தி!

காரைநகர்
யாழ்ப்பாணம்
18-8-96

க. மு. தர்மராசா
பிரசித்த நொத்தாரிக, சட்ட
உதவியாளர்

An Appreciation

Dr.Nagalingam Thirugnana Sampanthan (Dr.N.T. Sampanthan) formerly Medical Superintendent of Moolai Co-operative Hospital and subsequently Consultant Surgeon/Physician, died in Colombo on 2nd August 1996. He was residing at his son's residence following the war in Jaffna, since January 1996.

Doctor Sampanthan was born in Malaysia on 19th May 1916 and had his early education in Malaysia (as his father was residing there). He later had his secondary education at St. Thomas's College Mount Lavinia. He belonged to the first batch of Medical Students to obtain the M.B.B.S. certificate in 1943. It will be on record that he was the first graduate to obtain the certificate because of his excellent performance in his final examination. He was in Government service and served at Colombo and then at Kandy General Hospital, for a short period.

Now comes the turning point, nearly 50 years ago I asked him how he decided to stake his future with a new venture full of uncertain prospects, as he had joined the Moolai Co-operative hospital. He said that "while passing the construction site in the bus from Jaffna to his home in Karainagar, he asked his uncle Somasuntharam "Chettiyar" what that building was for". On learning it was for a hospital, it just flicked in his fancy, "why not join here?" and indeed it materialised and a saga was born!

The founding of the Moolai Co-operative Hospital is another story of vision and accomplishments. Dr.M.O.Chacko who had resigned from the Manipal Green Memorial Hospital accepted the post of Medical Superintendent of this fledgeling hospital in 1939. Within a few years Dr.Sampathan joined. Dr.G. Chelvadoray (of Sangaraththai) also joined about the same time. This trio along with the band of their assistants formed a formidable team and the growth of the hospital from then on was phenomenal. It became a shining example of the incredible success story of the co-operative movement. Foreign visitors, Government Ministers all applauded the brilliant achievements and quoted it as a model co-operative venture. Dr. Chacko had his store knowledge of vast experience. Dr.Chelvadoray had his impressive string of British medical

degrees; but the rush of patients was to young Dr. Sampanthan in his late twenties, fresh from the Ceylon Medical College with his M.B.B.S. from the word 'go' it was his charisma, his Midas healing touch, his gentle caring, his total inability to lose his patience or temper under even the most exciting situations that endured him to the hearts of his patients for whom his word was the last word in medicine. No wonder "Sammanther" became a household word in and around the villages of Valikamam West. All this praise and fame on a young doctor did not one bit turn his head. On the contrary it awakened his self-assessment to the realisation of a need to specialise and he chose to do surgery.

Soon after the end of World War II, he applied for study-leave to the board of management and this was gladly approved. He sailed to Britain in September 1947. And (from the University of Edinburgh and Glasscow) obtained his fellowship in surgery within the shortest possible time. He could have found employment in Britain or in any other foreign country or even picked from one of the tempting offers in Ceylon where such qualification was rare.

Instead he faithfully returned to Moolai and to the heart of his community. From then his duties became manifold - Physician, Surgeon, Obstetrician, Gynecologist. Patients from all over Jaffna District from all walks of life thronged his consultation room. He would start his ward rounds at 0700 hrs, and this would go till about 0830 hrs when he would start his O.P.D. Consultations. This would go on till 1300 or 1400 hrs. After a hurried lunch he would be back at the O.P.D. It would be 1800 hrs by the time he starts his second round of the wards. By about 2000 hrs, he would walk to his residence and that is the time his relatives/friends/patients visit him for consultation or for a follow-up of an earlier consultation. He would willingly tolerate their prolonged discussion and have a very late dinner. No wonder he had no time for his wife and sons. He would never take leave, never go on holiday with his family; the best part of his life he gave to his patients. Rev.S.K. Bunker and nearly everyone of the Jaffna College community were his patients. They like the rest of his patients had implicit faith in his competence. Once the U.S.Ambassador in Colombo was on holiday with Rev.Bunker at Vaddukoddai. He suddenly developed abdominal pain and had to be taken to a doctor. Rev.Bunker took him to Dr. Sampanthan and he had to be

operated for appendicitis. He was an in-patient for three or four days within which time he was able to from an objective assessment of the man and Doctor Sampanthan was. Several months later Dr. Sampanthan received an invitation from the US State Department to be their guest and visit the States. It was a singular honour which he accepted and enjoyed their overwhelming hospitality. If only he had suggested to them his wish to work in the States, he would have got it for the asking, but his roots were firm in Moolai. He was Karma Yogi and true to Sri Krishna's message in the Gita, Dr. Samapantan carried out his duties to the best of his ability without any expectation of rewards.

As the grey, elderly, astute, experienced members of the board of management faded away one by one and as the vigorous social revolution of the late fifties in Sri Lanka extended its tentacles on the Trail craft of Moolai Hospital, a band of young, inexperienced men took control of the managing board. Dr. Sampanthan as Medical Superintendent had to face the brunt of the resulting mismanagement and moral turpitude of the majority of the board's members. Many feared that Dr. Sampanthan would get fed up and resign. But he held on and on. He did so not because he was insensitive to the pin-pricks of the new management, but because the intensity of his commitment to the cause he had dedicated himself to, exceeded all bounds.

Sometime in 1960, Dr. N.M. Perera spent a few days in Jaffna seeking support for the L.S.S.P. He visited Dr. Sampanthan, as he was aware of the latter's personal popularity and spent a few hours trying to persuade him to contest the elections on an independent candidate if not on L.S.S.P. ticket. As usual Dr. Sampanthan listened to all his pleadings, but politely declined saying that his best service to the community was at the hospital. He absolutely had no personal ambitions beyond his service. I am reminded of Goldsmith's lines:-

“Remote from the towns he fan his godly face,
Not e'er had chang'd, nor wished to change his place;
Unpractis'd he to fawn, or seek for power,
By doctrines fashion'd to the varying hour;
Far other aims his heart had learned to prize,
More skill'd to raise the wretched than to rise. “

By a strange quirk of fate this eminent surgeon/physician/gynecologist became a victim of an eye ailment. Gradually his eyesight was failing despite the treatment from the best ophthalmologists.

After nearly four decades of selfless service at Moolai, he had to retire. He built his house at Kondavil and as a pastime he worked limited hours at a clinic opposite Jaffna Hospital. He couldn't continue even this and finally stayed at home incapacitated, but cheerful and reconciled. He and his wife went through all the traumas of SL army advances and then the brutal onslaught of the IPKF and forced removal to refugee camps. Even after all these and the terrible damage caused to his house from the shellings, he refused to move out to Colombo or elsewhere. He stuck on with his wife-both in poor health until the forced 'exodus' to Thenmaradchi in December 1995. All through these years, I was in close touch with him through letters which (due to his poor eyesight) his wife had to write as he dictated. Never through all these travails and tribulations did he show any signs of dejection or self-pity. This aspect of his character is unique and exceptional.

At last he and his wife reached their son's house in Colombo by January 1996. In his last letter to me dated 01 July 1996, he says: "I have developed a kidney illness which might go in any direction." His prognosis was perfect for within a month the illness claimed him.

Dr. Sampanthan's name was synonymous with Moolai Co-operative Hospital for nearly four decades. His service which spanned half his life's years was marked with singular dedication, transparent sincerity, untiring, devotion, absolute professionalism and excellent bed-side manners.

Sri Lanka has lost one of her finest sons and Jaffna has lost one of her priceless gems. Gratitude is perhaps the most rare commodity of our times. However, if and when peace returns to Northern Sri Lanka, the least the Tamil public could do for him is to build a Sampanthan Memorial Block for the Moolai Hospital. To his beloved wife whose contribution to his greatness is immeasurable, to his sons and his grandchildren the loss is as profound as it is irreplaceable. Their only consolation could be that they had their finest hour with him.

K.Jeganathan (formerly Principal of
Colombo Hindu College) South Africa.

எங்கள் சம்பந்தர்!

அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்

பரந்து பட்ட செந்தமிழர்ப்
பண்பா டுறிப் பண்டுமுதல்
துரந்து நின்ற சிவசமயத்
துறையில் மூழ்கித் தூயசத்யம்
சுரந்து நில்லாக் கற்பதனைக்
காத்துக் கலைகள் பலதுளும்ப
இரந்து எதுவும் கொள்ளாத
இயல்பார் காரை நகர்தனிலே

ஏரின் உழுது தொடிப்புழுதி க.:சாய்
உணக்கி இறைமை கொண்ட
சீரின் வளமும் உத்தியோகச்
சிறப்பும் வணிகத் திறங்களும் சால
ஊரில் உயர்ந்த மரபொளிரும்
நாக லிங்கம் பொன்னம்மா
பேரில் லறத்தில் மலேசியாவில்
பெற்ற செல்வன் சம்பந்தன்

தீராப் பிணிநோய் தீர்க்குமொரு
தீர்த்தம் போல இரவுபகல்
ஓரா திருந்து வருவோர் நோய்
ஒழிப்பான் நீல மால்வடிவோன்
ஆரா அன்பால் அரவணைத்தே
அமிழ்த மொழியால் ஆவன சொல்
பேராப் புகழ்சால் சம்பந்தன்
புகுந்தான் சிவன் சீர்ப்பூங்குழலே!

முருகன் கோயில் திருமுன்பு
முருகா முருகா எனும்சத்தம்
வருநோ யாளர் வாயெல்லாம்
வந்தோம்! வந்தோம்!! சம்பந்தப்
பெருமான் இடமே எனும் சத்தம்
புகலும் பெருஞ்சீர்த் தகைமையெலாம்
இருந்தான் காக்கும் கடவுளென
இன்றோ இல்லாதிறை சேர்ந்தான்.

பரந்த நுணுக்க மருத்துவநூல்
 பயின்ற புலமை அனுபவங்கள்
 சுரந்த புலமை திரண்டுசுத்ரச்
 சிகிச்சைக்கான நிபுணத்வத்
 தரந்தான் உயர்ந்த திருஞான
 சம்பந் தன்வேள் தகைமைமிகும்
 உரந்தான் ஒளிர ஊர்பலவும்
 உறுநோய் தீர்த்தே உவந்தனவே.

பராவும் தெய்வ மகளனைய
 பண்பார் சார தாசேர்ந்து
 இராமன் இலக்கு மணன்போன்ற
 இருவர் புதல்வர் சுபாஸ்சந்திரன்
 விராவும் அன்பார் நாகலிங்க
 வித்த கர்கள் கற்றுயர்ந்த
 தராத ரத்தோர் தண்ணலத்தோர்
 தந்தே சென்றாய் தக்கவனே.

கோடி பெறுமே கொழும்புநகர்ச்
 சேவை: கோடா கோடியதை
 நாடி நிற்கும் மூளாயின் நாலா
 திசைசேர் சேவையெலாம்
 ஆடி அடங்கிப் பொய்விட்டாய்
 அரனார் கழற்கீழ் ஆகிவிட்டாய்
 தேடி நிற்கும் நின்போன்ற
 தெய்வ மகனை ஊரெல்லாம்

மனைவி துயரம் மாதுயரம்!
 மக்கள் துயரம் மகாதுயரம்
 அனைத்துச் சுற்றம் மருகியர்கள்
 ஆறாத் துயர அவலங்கள்
 இணையும் பலவூர்த் துயரங்கள்
 எழுத்தில் அடங்கா இயல்பிற்றே
 நினைவு கொள்ளின் உலகத்தின்
 நீர்மை இதுவென் றமைவோமே.

பண்டிதர் ச. குமரேசையா
 கரம்பன், யாழ்ப்பாணம்

SAMBANTHAN, THE BELOVED PHYSICIAN

Doctor Sambanthan, the beloved physician was endowed with a princely personality, so much so, the first impression of Sambanthan the man was an enchanting experience to anyone meeting him in the prime of his life. He possessed a dignified demeanour with a simple but exquisite sartorial elegance with the spotless white garb; a magnificent head of hair so carefully groomed and neatly parted on the right side of the head (the only cherished affinity I had with the dear doctor and I also discovered that he used for a long time the very same hair cream I still use, now a very rare commodity, Yardley's English Lavender brilliantine which will now remain a fragrant memento of him); the beaming, radiant smile; the large, bold, bright, penetrating eyes and the gentle voice. A person of such a splendid calibre I shall never again see in my life. He kept us spell bound with his charm and to be in his company was a sheer pleasure.

To know him as one's doctor left nothing to be desired to a patient, for the nobility of the medical profession was indelibly stamped on him, born to be the beloved physician par excellence. To those who knew him as a friend, mentor, philosopher and guide, it was very heaven, a benign blessing and a benediction. I was privileged to have him as my family doctor spanning four generations, my parents, my four children born and nurtured under his affectionate care and my two little grandsons in Jaffna had also seen him.

Our relationship grew to great heights a few years ago when the dear doctor was helplessly encompassed by a dark and lonely world bereft of all that he would have relished to see with his very precious eyes, for he became totally blind shut out of even a ray of light! To many of us that traumatic event was equally blinding, an unexplainable phenomenon that can only be answered by the Great Healer who restored sight to so many during His brief sojourn on earth!

It was by some strange God ordained providence that I took up residence at Maruthanamadam, a pleasant twenty minute bicycle ride from the home of doctor Sambanthan at Kondavil. The good doctor gave me an open invitation, nay a gentle but stern decree that I should visit him as often as possible, visits not too far apart, and that I must plan each visit to last not less

than an hour! I tried my best to submit faithfully to that decree, but was reprimanded several times for disobeying it one way or the other! I chose the most convenient time for him and spent sometimes two to three hours at a stretch which he felt was still too brief, in animated uninterrupted conversation. The topic ranged through a broad spectrum of men and matters life in Malaysia of mutual interest to us, we nostalgically shared bowkanas (Malaysian dried fruits), life at St. Thomas's College, his medical college days, his eventful medical career, his colleagues, his travels and he sometimes very excusably by passed the Hippocratic Oath in leading me into some medico-legal secrets which he had long concealed - anecdotes from the sublime to the bawdy - we rocked with laughter till tears streamed down our cheeks! We also took time to reflect seriously our tragic agonizing situation as Tamils in Sri Lanka. We shared our hopes and fears. Mrs. Sambanthan the gracious hostess refreshed us with extra large glasses of Jaffna orange juice the produce of her own garden, a luxury even on Canadian standards! To me somewhat traumatised by the weird sounds of war, bombs and shells with nerves so badly shattered, such a pleasant rendezvous with my beloved physician was a healing balm with a therapeutic value. I still follow his medication and carefully laid out rules of health. An year has passed and I still find no reason to review the good doctor's instructions. My mother who was ninety years of age when I left her in Jaffna last year followed dutifully all the advice the good doctor conveyed to her through me. She still must be following it caught up in war torn Paranthan. What amazed me most about my beloved physician was that there was never a trace of frustration, grievance or bitterness either in his speech or countenance about the terrible physical predicament in which he was mercilessly and inextricably trapped.

Sometimes after visiting him, I would close my eyes tight and feel my way around to imagine what it was to be blind. I prayed hard that Jesus should perform another miracle to restore sight to my beloved physician. We all needed him so much. He was still so healthy, so full of life and alert to practice his chosen profession so expertly. Even in recent years, except for some loss of weight, he was the same old self, his buoyant demeanour and spirit intact. We know the saying, "Having eyes we see not, having ears we hear not and having hearts we neither feel nor understand!" My beloved physician though

physically blind had an inner strength and light in the very depths of his soul which radiated outwards penetrating and illuminating my very being. He had a glowing insight, a sixth sense of us all and of the scenario that enveloped us in a wildly raging Jaffna. He was deeply conscious of everything around him.

On hearing the parking of my bicycle in his portico, he would jump out of his easy chair, that abode of the dark world of his endless, silent, lonely contemplations with a high pitched schoolboy yell, "Hello Rajan!" and swiftly feel his way with his walking stick to open the front door for me. It was a thrill to receive his warm welcome. With some mischievous foreknowledge he would then say, "You better be careful! You have put on weight!" I know very well that the report has gone to him from Mrs. Sambanthan, Kunchu(Nagalingam) or Rohini his daughter-in-law that I have over stepped the good doctor's rules of health to me! And then he would sit close to me, lean over and gather all the news I had for him. I have to give a report of all the social functions I have attended the speeches I have heard or made. If I had them in print he would get some friend to read it for him at leisure. He was also well informed through radio, newspapers and visits of friends of all that was happening locally and internationally. That insatiable zest of life was still throbbing in him prompting him to exclaim, "Blindness be not proud!" Like Helen Keller, he vanquished that awful handicap. It was not going to deter him anyway to live out the life he desired.

Once when his good wife was ill and had to be put on bed rest, he told me, that it was the first time since he saw the last ray of light that he really felt he was blind! What a beautiful companionship and our hearts go out to her at this time. The good doctor could not have made a greater compliment to his dear wife.

Last year Mrs. Sambanthan, my wife and I celebrated very quietly the good doctor's seventy-ninth birthday in his home at Kondavil. His gratitude for that gesture knew no bounds. He had a very generous and magnanimous heart. Little acts of kindness evoked much appreciation from him humbling and unnerving us.

His cozy home at Kondavil which was razed to the ground with just one wall of the garage left standing during the IPKF action was rebuilt exactly as it was, though the good doctor lost all documents, photo albums and other possessions. He told

me that he was grateful that he did not build his home at Karainagar for he could never have withstood the pain of the wrench of evacuating his dear village along with his kith and kin, fleeing from the fast approaching army within twenty-four hours. When he sensed that my conversation was lagging or my spirits dampened he would confidently urge me on encouraging me by saying "Rajan, don't worry, Jaffna will rise up again one day in all its glory from the ashes of its present destruction!" I eagerly await the fulfillment of that prophetic hope. It was such a sad day when I had to bid good-bye to him in July 1995 assuring him that I would be back in four months after my daughter's wedding in Canada. But events moved so swiftly. I thought I lost him for awhile, but was happy to trace and locate him in Colombo and spoke to him on the phone. He sounded the very same spirited self. There was not one word of the bitter travails that he underwent to get to Colombo, while almost all the others who faced the same experience in better health and condition had only tales of woe! Those horrible events wiped away so much that we mutually cherished for generations, our homes, our communities, all "gone with the wind" never to be the same again and now our dearly beloved physician Sambanthan too has left us in his own good time. He was a very significant, adorable and unforgettable landmark in our own dear little Jaffna.

He lived only for his own, on his own soil. He could have set up a successful medical career at Kynsey Road, Colombo or Harley Street or anywhere in the world if he just wanted to. But to him a patient was not just a case on a roster, a number on a ticket or another source of income to an already lucrative practice. He saw in each patient a parent, an uncle or an aunt; a brother, a sister, a cousin or a friend; a child, a nephew or a niece. They were all his very own, the objects of his love and affection. He was first and foremost a very human person filled with human compassion and a physician only next. He was a very rare and unique physician in a modern world so dehumanized. Not for him the firm principle that professionals like doctors and lawyers should not get emotionally or compassionately involved with their patients or clients. He was the beloved physician who believed in being only an effective medium for making men and women "whole", in body, mind and spirit. He was a saint, yes a modern saint, a beautiful and ethereal vision whom the Eternal permitted to linger for a while

on earth with us mortals. Though he was in this world, he was not of this world. He accomplished his mission on earth with ample measure, "To the glory of God and to the benefit of the human race."

**ADIEU, MY DEARLY BELOVED PHYSICIAN
SAMBANTHAN, I BOW
IN HUMBLE ADORATION AT YOUR BEAUTIFUL
FEET WITH DEEP
AFFECTION AND DEVOTION. MAY YOUR
SOUL FIND THAT WELL
DESERVED ETERNAL REST AND PEACE
AT THE FEET OF YOUR
OWN MIGHTY AND MARVELOUS CREATOR.**

SHANTHI, SHANTHI, SHANTHI.

Rajan Kadirgamar
Markham, Ontario
Canada.

**அமரர் வைத்திய கலாநிதி சம்பந்தர்
கைராசியா? முகராசியா? பிறப்பு ராசியா?**

நோய் அற்ற வாழ்வு என்றதும் மருத்துவமனைப் பக்கம் தலைவைத்துப் படுக்கக்கூடாது என எண்ணி விடுகிறோம். நோய் நொடி உடலில் எதிரிகளின் படைகள் போல் மாரியில், கோடையில் பல கோணங்களில் வந்து நுழைந்து உடலை உலுப்பிவிடுகின்றன. அந்த நோய்களின் நோக்கள் ஒருபுறம். அந்த நோய்களை எண்ணி உள்ளத்தே ஏற்படும் நோய் மற்றொருபுறம். இந்நிலையில் பரம்பரை வியாதியெனச் சிலவியாதிகள் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றின் நடுவே மருத்துவ மனையிற்குச் சென்று அங்கு காவல் இருந்து அக்கம் பக்கம் வேதனைப்படுவோரைக் காண்பதும் அதனால் ஏற்படும் ஏக்கநிலை ஒருபுறம். வைத்தியர் பரிசோதனையும் அவரது கேள்விகளும் மறுபுறம் சொல்லொணா துயரத்தில் ஆழ்த்திவிடுகின்றன.

இந்நிலைமிக் கடலை ஞானம் பிறந்து வாழ்வாவது மாயம் இது மண்ணாவது திண்ணம் என எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

மறுபுறம் மருத்துவ மனையை நாடி ஓடிச்சென்று அன்பும் பண்புடனும் கலந்துறவாடி வந்த நோயை விரட்டியடித்து மீண்டும் நோய் எனும் எண்ணம் வரவிடாது விரட்டியடித்து மக்கள் இதயகமலத்தில் ஓர் வானுறையும் தெய்வமாக தன்கடன்படி செய்துகிடப்பதே பிறவியால் ஆய பயனென ஊருக்கு உழைத்த உத்தமர் வைத்திய கலாநிதி சம்பந்தன் அவர்கள். அவர் மலேசியாவில் பிறந்து ஈழத்துச் சிதம்பரத்து தில்லைக்கூத்தன் திருநடனமாடும் காரைநகரில் கண்ணியம், கடமை, கட்டுப்பாடு எனும் ஒழுக்கங்கள் நிறையப் பெற்று ஒழுக்கசீலனாய் மிளிர்ந்தார். அவரது தனித்திறமையை நன்கறிந்த மூளாய் கூட்டுறவு மருத்துவ மனை நிர்வாகத்தில் அவரை அரவணைத்தனர்.

மூளாய் மருத்துவ மனையில் அவ்வேளையில் மும்மூர்த்திகளாக டாக்டர் சாக்கோ, டாக்டர் செல்லத்துரை, டாக்டர் சம்பந்தர் துலங்கினர். சேரநாட்டிலிருந்து தமிழர்தம் ஈழவழநாட்டில் குடியமர்ந்து பணிகள் பல புரிந்தார் டாக்டர் சாக்கோ. டாக்டர் செல்லத்துரை அவர்கள் மண்வாசனை மிக்கவராய்த் திகழ்ந்தார். இவர்கள் மத்தியில் மக்கள் நாயகனாய், மக்கள் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவராய், மக்கள் துயர் துடைக்கும் தேவனாய், மக்கள் மலர்ச்சியில் தன்னை மகிழ் வித்தவனாய் டாக்டர் சம்பந்தர் திகழ்ந்திருக்கின்றார்.

சம்பந்தர் ஒல்லிய உயரமான உருவத்தை மூளாய் வைத்திய நிலையத்தை நாடி வருபவர்கள் கண்கள் வேட்டை யாடிக் கண்டுபிடிப்பது வழக்கம். எப்படியாவது அவர் கை பட்டால் நோய் குணமாகிவிடும் என்ற நம்பிக்கை லட்சக் கணக்கான தமிழ் மக்களிடம் இருந்திருக்கிறது. அவர் கைக்கு ஓர் மந்திரசக்தி இருந்திருக்கிறது என்றதற்குப் பதில் ஓர் தெய்வீக சக்தி இருந்திருக்கிறது எனலாம். அவர் கைராசி உள்ளவர் என்றார்கள் சிலர்.

சம்பந்தர் நிமிர்ந்த நடை நேர்கொண்ட பார்வை நோயாளரிடம் தன்மையாகப் பழகும் முறை அவர் முகத்தில் அகத்தின் தன்னலமற்ற சேவையுணர்வை வெளிப்படுத்திய போது அவருடன் உரையாடினாலேயே நோய்போய்விடும் என அவருடன்

உரையாடிய பல நோயாளிகள் அவருக்கு ஓர் முகராசி உண்டு என்றார்கள்.

1950ம் ஆண்டுகளில் மூளையை ஏனைய கிராம மக்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தவர் சம்பந்தர். சில கிராமங்கள், சில தேசங்கள் அங்கு வாழும் பெரியாரால் அறிமுகமானவை. சில தேசங்களால், பிரதேசங்களால் அங்குள்ள தலைவர்கள் அறிமுகமானார்கள். சம்பந்தர் மூளாய்க் கிரமத்தை அங்கு வாழும் பண்பு மிக்க மக்களை தென்மராட்சி வடமராட்சி ஆகிய பிரதேசங்களுக்கு மட்டுமல்ல அனைத்து இலங்கைத் தீவுக்கும் அறிமுகம் செய்துள்ளார்.

அவரது அன்பும் பண்பும் மிக்க அணுகுமுறை வைத்தியத் துறைக்கு ஓர் புதிய பாதை அமைத்துக் கொடுத்தது. தொழிற்றிறன் மட்டும் இருந்தால் மக்கள் உள்ளத்தை அடைந்து விடமுடியாது. மக்கள் உள்ளத்தில் இடம் பெறவேண்டுமாயின் மக்கள் நிலைக்கு இறங்கி மக்களுடன் மக்களாக வாழப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். இத் தத்துவத்தை அறிமுகம் செய்து வைத்து எம்மண்ணில் மருத்துவத்துறையில் நிலைநாட்டிய பெருமை அவருக்கு உண்டு. அவர் மூளாய்க் கூட்டுறவு மருத்துவ மனையில் இருந்த காலம் தமிழின் பொற்காலமான சோழர் ஆட்சிக் காலம் போல மூளாய்க் கூட்டுறவு நிலையத்தின் பொற்காலமாகச் சம்பந்தர் காலம் இருந்தது என்றால் அது மிகப் பொருந்தும்.

சம்பந்தர் 1980 களில் யாழ்நகரிலும் தனது மருத்துவப் பணியை மகேசன் பணியாகத் தொடர்ந்து தமிழ் மக்களுக்கு இடுக்கண் வரும்போது உதவி வந்தார்.

அமரர் சம்பந்தர் மக்கள் சேவை மகத்துவமானது. அவர் மறைந்தும் மக்கள் உள்ளங்களில் மறையாத தெய்வமாகத் திகழ்பவர். தமிழர் பலர் நோய் துடைத்த சம்பந்தர் சேவைப் பாதையில் நாமும் மக்கள் சேவை -மகேசன் சேவை புரிவோம் வாரீர்.

சாமி அப்பாத்துரை

My Grateful Tribute to Dr.N.T. Sambanthan

It is deep debt of gratitude and profound respects that I wish to express and say a few words of the late Dr.N.T.Sambanthan. I cannot adequately and exhaustively detail within this short space, the magnificent service rendered by the late Dr.Sambanthan the rich and poor alike without any distinction or discrimination. Dr.Sambanthan was a medical man dedicated and devoted to his noble profession.

I had known Dr.Sambanthan personally for a very long period when he was attached to the Co-operative hospital Moolai when I had to obtain his services to treat my late mother. I cannot but say that his personal intention and concern was only of the welfare and progress of the patient. This gesture was quiet evident and prominent during the time that my late mother was under his medical care.

To quote a personal note of the dedication of late Dr.Sambanthan was when I rushed my grandchild who was very seriously sick at midnight to his residence at Palaly Road, Jaffna. I cannot express in words the ready response that I had from this devoted man who immediately attended on my grandchild and saved her life which I relish and cherish even today. I owe the very life of my grandchild to this noble, devoted, dedicated and honourable personality to the calibre of late Dr.N.T. Sambanthan.

The memory of Dr.N.T.Sambanthan will always remain in the hearts of all people who had come in contact with him both medically and otherwise. His services to the general public cannot be easily forgotten and I am sure that it will be perpetuated pereneially for all ages and times.

I invoke God all mighty to grant him peace and rest in His presence and reward him adequately and sufficiently for his selfless, unselfish and meritorious services which he had rendered to one and all throughout his life especially during the period of his sickness.

“ MAY HIS SOUL REST IN PEACE “

August 18,1996

A. Antony J.P.U.M
Attorney-at-Law & Notary Public

Late Dr. N.T. Sampanthar

The sad news of the death of Dr. Sampanthar was received with a deep sense of loss by the Sri Lankan community living in Canada. The large number of people assembled here to remember his great service to our community and pay tribute to him, reflects the respect, affection and admiration we have for him. He was born in Malaysia and received most of his education in Sri Lanka. He came from the village of Karainagar. Late Dr. Sampanthar worked in the Moolai Cooperative Hospital for three decades and was very helpful to the people of Jaffna peninsula. Dr. Sampanthar was a household name in that part of Sri Lanka.

He was a hard working, conscientious and compassionate physician. He listened carefully to the complaints of the patients and prescribed appropriate medications. Patients underwent surgery only when that was deemed absolutely necessary. In a place where there was shortage of modern equipment and good laboratory facilities, late Dr. Sampanthar through his experience and ability was able to provide good patient care. He earned a well deserved reputation as an excellent doctor and patients came from all parts of the Jaffna peninsula to see him. You can always see a long queue near his office. He was a gem among the doctors.

We all appreciate his great service to our community and are grateful to him. He led an exemplary life. We wish to convey our heart-felt condolence and deep sympathy to his family.

May his soul rest in peace.

Dr. T. Sivakumaran
McMaster University

அமரர் டாக்டர் நா. தி. சம்பந்தன்

யாழ்ப்பாணம் மூளாய் கூட்டுறவு வைத்திய சாலையில் முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக வைத்தியப் பொறுப்பு மேலதிகாரியாகவும், இயக்குநராகவும், வைத்திய சத்திர சிகிச்சை நிபுணராகவும் கடமையாற்றிப் பின்னர் யாழ்ப்பாணம் சம்பந்தன் வைத்திய நிலையத்தை நிறுவி நடத்தியவருமான டாக்டர் நாகலிங்கம் திருஞானசம்பந்தன் MBBS (Cey), FRCS (Edin), FRCS (Glas) அவர்கள் ஆகஸ்ட் 2, 1996 வெள்ளிக்கிழமை மாலை 6.20 மணிபோல் கொழும்பில் சிவபதமடைந்தார். அவரது பூதவுடல் கொழும்பில் மக்கள் அஞ்சலிக்கு வைக்கப்பட்டு, ஞாயிற்றுக்கிழமை ஆகஸ்ட் 4, 1996 இல் ஈமக்கிரியைகள் செய்து கணத்தை மயானத்தில் தகனஞ் செய்யப்பட்டது.

புகழ்பெற்ற வைத்திய நிபுணரான டாக்டர் சம்பந்தர் அவர்கள், மக்கள் சேவையே மகேசன் சேவையெனக் கொண்டு வாழ்ந்தவர். கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு என்ற ஒழுக்க நெறியோடு இரவு பகலெனப் பாராது பணியாற்றி மக்கள் அனைவரதும் நன்மதிப்பையும், அன்பையும் பெற்றவர். அன்பு, பொறுமை, இரக்கம், மனிதநேயம், எவரையும் இன்முகத்துடன் வரவேற்கும் பண்பு நிரம்பப்பெற்றவர்.

அன்னார் மே 19, 1916இல் மலேசியாவின் பிறந்தார். மலேசியாவில் ராய்பிங் என்னுமிடத்திலுள்ள புனித ஜோர்ஜ் பாடசாலையில் தனது ஆரம்பக்கல்வியைப் பயின்றார். பின்னர் கல்கிச்சைமிலுள்ள புனித தோமஸ் கல்லூரியில் உயர் கல்வி கற்றார். அதன் பின் கொழும்பு வைத்தியக் கல்லூரியில் கல்வி பயின்று 1943இல் MBBS சிறப்புப் பட்டமும், இங்கிலாந்து சென்று 1946இல் FRCS(Edin), FRCS(Glas) பட்டங்களும் பெற்றார்.

தனது கல்வி முடிந்ததும் சிறிது காலம் அரசாங்க மருத்துவ சேவையிற் சேர்ந்து கண்டி அரசாங்க வைத்திய சாலையிற் கடமையாற்றினார். தன் மக்களுக்குச் சேவை செய்யவேண்டுமென்ற பெரு விருப்பத்தினால் அரசாங்க சேவையிலிருந்து விலகி மூளாய் கூட்டுறவு வைத்தியசாலையிற் சேர்ந்தார். அங்கு வைத்திய மேலதிகாரியாகவும், நிபுணராகவும்

1944-1975 வரை கடமையாற்றினார். ஆரம்பத்தில் ஒரு சில படுக்கைகளைக் கொண்ட கிராமிய வைத்திய சாலையை, சகல வசதிகளுமுடைய சிறந்த அறுவை நிலையம், மகப்பேற்று நிலையம், அத்தியாவசிய சேவை நிலையம் என்பன உடைய பல படுக்கைகள் கொண்ட வைத்தியசாலையாக ஆக்கினார். அவரின் ஆளுமை மிக்க நிர்வாகத் திறனாலும், பணியினாலும் மருத்துவ வசதி வாய்ப்புகள் மேன்மேலும் பெருகின. வைத்தியசாலை கூட்டுறவுமுறையில் சிறந்து விளங்கி இலங்கையில் முதலிடத்தைப் பெற்று முன்மாதிரியாகத் திகழ்ந்தது.

எல்லோரும் அவரை அன்போடு டாக்டர் சம்பந்தர் என்றே அழைப்பர். மக்கள் குறைந்த செலவில் சிறந்த வைத்திய சிகிச்சை பெறவேண்டுமென்ற பெருவிருப்புடன் கூட்டுறவு முறையில் உழைத்து வெற்றிகண்டார். அவரின் சிறந்த சேவையையும் தலைமைத்துவத்தையும் மதித்து அமெரிக்க புலமைப் பரிசில் 1960 இல் கிடைத்தது. அதனால் அமெரிக்க வைத்திய நிலையங்களைப் பார்வையிடவும், நவீன வைத்தியப் பயிற்சிகளைப் பெறவும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

டாக்டர் அவர்கள் தனக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழ்ந்து மக்களுக்குச் சிறந்த சிகிச்சையளித்து நடமாடும் தெய்வமாக விளங்கியவர். நெருக்கடியான கட்டங்களிலோ, சிக்கலான பிரச்சனைகளிலோ நகைச்சுவையுடன் பேசி ஆறுதல் அளிக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர்.

“மனைத்தக்க மாண்புடைய ளாகித்தற் கொண்டான்
வளத்தக்கான் வாழ்க்கைத்துணை”

என்ற வள்ளுவர் குறளுக்கமைய நற்குணங்களும் நற்பண்புகளும் நிறைந்து அவரது துணைவியார் கணவனுடைய விரும்பத்திற்கேற்ப நடந்து பெருமை தேடிக் கொடுத்துள்ளார்.

அவரின் ஆத்மா சாந்தி பெறவும் குடும்பத்தவர் மனஅமைதி பெறவும் எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டி வழிபடுவோமாக.

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவர் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்.”

சாந்தி! சாந்தி! சாந்தி!

தி. விசுவலிங்கம்

Dr. N. T. Sampanthan

MBBS(Cey), FRCS(Edin), FRCS(Glas)

Notes on Life History 1916 - 1996

Name: Nagalingam Thirugnana Sampanthan
Father: Kandapar Nagalingam
Mother: Arunasalam Ponnamah
Wife: Saratha Thirugnanasampanthan
Children: Two Sons: Subas Chandran
Nagalingam
Brother: Nagalingam Jeyaseelan (deceased)
Sisters: Mrs. Amaravathy Kathiravelu
Mrs. Gnanakalai Navaratnam
Mrs. Sundarammah Mahadeva
Mrs. Pushpavathi Sarvanantha

Father-in- law of: Jeyanthi Subas Chandran
Rohini Nagalingam

Grandfather of : Subhashini, Geethanjali and Niruththanan

Place of Birth: Malaysia

Native Place: Valanthalai, Karainagar, SriLanka.

Data of Birth: 19th May 1916

Education: St. Georges' School, Taiping, Malaysia
St. Thomas' College Mt. Lavanaia
Medical College, Colombo
MBBS(Cey) 1943
FRCS(Edin), FRCS(Glas) 1946

1943-1944 Worked in Kandy Government Hospital

1944 Married his Uncle Shanmugam's daughter
Saradha.

1944 Medical Sup. Consultant:- Surgeon/Physician
Moolai Cooperative Hospital Eminent Surgeon/
Physician/Obstetrician/Gynecologist.

1960 Received U.S. Department Leaders and Scholars
Grant. to visit U.S. Medical Institutions and study
medical practices

1975 Left Moolai Cooperative Hospital.

1975 Consultant Surgeon/Physician - Sampanthan
Clinic at Jaffna.

1981-1995 Retired and lived at 32 Palaly Road, Kondavil till
he too was caught up in the exodus of Oct., 1995
when he moved to Colombo to be with his son at
312, Thimbrigasaya Road, Colombo 5.

1981 - Lost his eye sight due to Glaucoma.

1996 He passed away after a brief illness on Friday
2nd Aug. about 6.20 p.m.

**Our beloved Physician/Surgeon Dr. Sampanthan's name
and fame will live for ever; even though he is no more.
May Dr. Sampanthan attain the state of Supreme Bliss.
Ohm Shanthi!**

**அமரர் டாக்டர் நா.தி. சம்பந்தன் நினைவு
அஞ்சல், வழிபாட்டுக் கூட்டம், நினைவு மலர்
வெளியீடு அமைப்புக் குழு**

தி. விசுவலிங்கம்	905-566-4822
த. கருணாநிதி	416-490-1837
அ. ரவீந்திரன்	416-490-1837
சு. அரிகரன்	905-542-3002
ஜெ. ஜெகபாணி	416-493-5341
செ. ராதாகிருஷ்ணன்	416-292-9166
ம. கதிர்காமநாதன்	905-566-4658
வே. கந்தையா	905-737-0837
க. சிவபாதம்	416-752-9734
எஸ். தம்பிராசா	416-698-3501
தி. சந்திரசோதி	905-897-3871
எம். சிவாணந்தன்	416-698-6404
ஏ. நமசிவாயம்	416-701-1280
டாக்டர் சோ. ஆதி கணபதி	416-750-9969
எஸ். அருணாசலம்	416-972-1746
ஏ. சிறீரங்கநாதன்	416-690-9620
க. மு. தர்மராசா	416-690-8638
த. விசுவலிங்கம்	416-495-8054
கே. சோமசுந்தரம்	416-421-6947
ராஜன் கதிர்காமர்	905-513-1441
ரோனி நாகேந்திரா	416-490-1602

தொகுத்து வெளியிடல் : டாக்டர் சம்பந்தர் நினைவு மலர்க்
குழுவினர் சார்பில்
தி. விசுவலிங்கம்

Compiled and Published by: T. Visuvalingam
On behalf of Dr. N. T. Sampanthan's
Memorial Number Committee.

1008-50 Elm Dr. E., Mississauga, ON L5A 3X2 Canada
905-566-4822

அச்சுவடிவமைப்பு: பாரதி பதிப்பகம் (905) 566-4822

அச்சுப்பதிப்பு: ஸ்காப்ரோ ப்ரின்டேஸ்